

— става „хайдутинъ“. Но не да обира мирнитѣ пжтници и да напада домоветѣ, а — да мъсти за убитѣ баща, за отвлечена сестра, за запалено и разорено огнище, да мъсти: на чорбджии и турци, на всѣки, който потиска, граби и мжчи.

И малкиятъ Христо се вслушва въ тжжния шумъ на Тунджа и чува плача на толкова осиротѣли огнища; вслушва се въ пѣсенъта на Балкана, и въ нея сѣкашъ долавя волната пѣсенъ на свободата: той знае вече, че това тамъ горѣ е хайдушкото хоро, което се е завило надъ Мара-Гидикъ и което ще висне утрѣ като буреносенъ облакъ съ грѣмъ и мъл-